

Krétai Szent Andás püspök homiliája

(PG 97, 882-883)

Ma érkezett mindenek öröme, amely eltörli a szerencsétlenséget hozó ősi bűnt. Eljött az, aki mindenütt jelen van, hogy örömmel töltsön el mindeneket. De hogyan jött el? Biztosan nem voltak lándzsásai, nem hozott magával angyali sereget, nem pompázott katonai fölszereléssel.

Csendben jött el és titokban, úgy cselekedett, hogy az rejtve maradjon a sötétség fejedelme előtt, hogy ügyesen kijátszva a bölcselkedéseket, megcsalva a kígyót, az asszíriai sárkányt, az észet, amely rabszolgaságba vetette az egész nemes emberi gondolkodást, magához ragadja a zsákmányt.

S azt mondom, hogy elveszett volna a nagy mű, az ember, ha nem hozott volna hatalmas dolgokat annak irántunk való irgalma, aki beboltozta az eget, megszilárdította a földet, szétöntötte a levegőt, megtöltötte a tengert, s megalkotta az egész látható világot. Itt van tehát Isten a földön, leszállt az égből, az emberek között van; egy Szűznek méhe hordozza Istent, akit nem képes befogadni semmilyen hely sem.

Ez adja az emberi természetnek az öröm első csíráit, ez részesíti először az istenségben. Ennek következtében, miután levágta magáról bűnének csalárd képekkel hitegető gazdagságát, mint menyasszony vezettetik Teremtője elé.

Ennek következtében első teremtésünk megújul egy új teremtésben, s a megöregedett világ leveti a bűn okozta vénségét. Hiszen *harmatozik az ég, igazság hull a felhőkből. A hegyek édes bort csepegnek, a halmok ujjongást*, mert megkönyörül az Úr az ő népén.

Ma Isten *tudunkra adta azt a titkot, amely századok és nemzedékek óta rejtve volt, és Krisztusban mint főben foglalt össze mindent*. Ma a mindeneket saját elhatározásából hatalommal teremtő isteni erő véghezvitte a világ teremtésekor elgondolt tervét, azt a tervet, amelyet rólunk öröktől fogva tervezett, amely eltávolítja minden rossznak a szerzőjét. Ezért ujjonganak az angyalok, örvendenek az emberek, s az egész megújult világ magához tér. Milyen emberi értelem, milyen nyelv tudná felfogni ezt? Olyan hatalmas dolog, hogy beszéd nem képes kimondani, fül nem képes befogadni.

Pannonhalmi zsolozsma. A vigília olvasmányai III. Húsvéti idő; Pannonhalma, 2004. Hom. Mon. II. évben; p. 237-238.